

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **TV Nova s.r.o.** (dříve CET 21 spol. s r. o.), IČO: 45800456
sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5

zastoupeného JUDr. Richardem Pechou, advokátem
sídlem Voršílská 130/10, Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 25. 1. 2016,
čj. O-517931/D15084077/2015/ÚPV

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 25. 1. 2016, čj. O-517931/D15084077/2015/ÚPV, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Richarda Pechy, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**předseda Úřadu**“) ze dne 25. 1. 2016, čj. O-517931/D15084077/2015/ÚPV (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**Úřad**“) ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

20. 8. 2015, čj. O-517931/D073429/2014/ÚPV (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“ nebo „**Rozhodnutí o zamítnutí přihlášky**“). Prvostupňovým rozhodnutím Úřad dle § 22 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 441/2003 Sb.**“), zamítl přihlášku slovní ochranné známky sp. zn. O-517931 ve znění „Kriminálka Hradec“ (dále též „**přihlašované označení**“) s tím, že přihlašované označení je vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek na základě ustanovení § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb.

2. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 26. 1. 2016, předseda Úřadu rozklad žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítl a naposledy uvedené rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh správního řízení a závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí. Současně shrnul obsah námitek vznesených žalobcem v jeho rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí.
4. K námitkám, že přihlašované označení nemá znění shodné ani podobné s názvem orgánu veřejné moci, resp. že nebylo nijak prokázáno, že znění přihlašovaného označení představuje neformální název konkrétního orgánu veřejné moci, předseda Úřadu uvedl, že není sporu o tom, že znění přihlašovaného označení nepředstavuje oficiální název orgánu státní moci. Předseda Úřadu nicméně souhlasil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že prvek „kriminálka“ lze chápat jako hovorový výraz pro „Službu kriminální policie a vyšetřování“ a celé přihlašované označení pak jako neformální název tohoto orgánu s lokací v Hradci (podle žalovaného nejspíše Hradci Králové nebo v Jindřichově Hradci). Doplnil, že „Služba kriminální policie a vyšetřování“ je současný oficiální název jedné ze složek Policie České republiky zabývající se vyšetřováním trestných činů. Podle předsedy Úřadu přitom není třeba zvlášť prokazovat, že takový útvar jako nezbytná součást státních represivních orgánů vždy v České republice existoval a je součástí státních aparátů všech vyspělých zemí, přičemž v průběhu doby měnil svůj oficiální název. To může být podle předsedy Úřadu pravděpodobně jeden z důvodů, proč se pro něj jako neoficiální označení ustálil a je obecně a dlouhodobě používán zkrácený pojem „kriminální služba“, „kriminální policie“ nebo nejkratší hovorový výraz „kriminálka“. Pro tento závěr svědčí podle předsedy Úřadu i používání výrazu „kriminálka“ v médiích v souvislosti s komentáři o vyšetřování trestných činů v určitých konkrétních místech, např. obratu „pražská/brněnská/západočeská aj. kriminálka“. Předseda Úřadu v tomto směru poznamenal, že ve spojení se zeměpisným údajem bude tento výraz spíše chápán jako synonymum pro policejní vyšetřovací útvar se sídlem a místní příslušností v konkrétní lokalitě. Uzavřel, že protože přihlašované označení tuto formu má, navozuje dojem oficiální součásti Policie ČR se sídlem v Hradci (Králové či Jindřichově) a toutéž místní příslušností.
5. K námitkám poukazujícím na to, že v běžné hovorové mluvě je slovo „kriminálka“ čím dál častěji užíváno jako označení pro kriminální filmy, seriály či příběhy, přičemž přihlašované označení tedy může naznačovat, že jde o kriminálku (film/seriál) odehrávající se v Hradci, předseda Úřadu poznamenal, že výše uvedenému závěru odpovídá i tvrzení žalobce o obdobné koncepci názvů televizních seriálů s tím, že ve všech žalobcem označených seriálech totiž pojem „kriminálka“ zastupuje právě zkrácený název oficiálního útvaru vyšetřujícího trestnou činností v konkrétním místě spadajícím do jeho působnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Doplnil, že o tom, že slovo „kriminálka“ bude chápáno ve významu neformálního názvu oficiálního útvaru, není podle jeho přesvědčení nutno přinášet zvláštní důkazy. Předseda úřadu rovněž uvedl, že žalobce „*vyvrací vlastní tezi o tom, že výraz „kriminálka“ bude v přihlašovaném označení spíše považován za název televizního seriálu vystihující jeho obsahovou náplň*“. Uvedl, že žádný ze jmenovaných televizních seriálů „*není zapsán jako ochranná známka, a tedy nelze argumentačně směřovat faktické užívání uvedených slovních spojení... a jejich zápis do rejstříku ochranných známek*“.

6. K námitce, že vzhledem k tomu, že žalobce žádal ochranu pro název televizního seriálu, lze předpokládat, že veřejnost si ochrannou známku bude spojovat pouze s druhým významem slova „kriminálka“, předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí konstatoval, že ze seznamu výrobků a služeb je patrné, že žalobce si dané označení „*pro seriály vůbec nepřihlašuje*“. Uvedl, že „*je sice možné ji podřadit pod některý nadřazený pojem obsažený ve třídě 41..., jinak je však přihlašované označení nárokováno pro celou řadu výrobků a služeb, které s televizními seriály nesouvisejí vůbec..., nebo souvisejí jen nepřímo...*“.
7. Předseda Úřadu uzavřel, že z koncepce přihlašovaného označení i při zohlednění příkladů uvedených žalobcem vyplývá, že výraz „kriminálka“ ve spojení s městem „Hradec“ může být spíše než jako kriminální příběh/seriál/film odehrávající se v „Hradci“ chápán jako neformální název orgánu vyšetřujícího trestné činy a majícího sídlo a působnost v Hradci (Králové nebo Jindřichově).
8. K námitce zpochybňující aplikaci zápisné překážky dle § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb. předseda Úřadu s poukazem na jím provedený výklad pojmu veřejného pořádku a na závěry vyslovené Soudním dvorem Evropské unie v rozhodnutí ze dne 13. 9. 2005, ve věci T-40/02, *INTERTOPS84*, uvedl, že pod definici uvedenou v § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb. lze zařadit nejen slova či slovní spojení hanlivá, urážející, dehonestující, vulgární apod., ale rovněž taková označení, která jsou považována za nevyhovující v kontextu konkrétních okolností. V této souvislosti předseda Úřadu poukázal na označení, jež používají názvy veřejných institucí či státních orgánů, s tím, že do této kategorie lze zařadit i přihlašované označení. S odkazem na dříve uvedené závěry doplnil, že i jen neformální, avšak známý, vžitý a užívaný název fakticky existující státní instituce by neměl být zapsán jako ochranná známka. Smyslem dané veřejnoprávní výluky je podle předsedy Úřadu zabránit zápisu takových označení, která by mohla např. narušovat či poškozovat vnímání společenských hodnot, ale i jinak narušovat pravidla, na kterých leží právní základy naší společnosti. Skutečnost, že se jedná buď o neformální název takové instituce, který se podílí na stíhání pachatelů trestné činnosti, tj. na udržování pořádku uvnitř státu, ochraně občanů a majetku, je podle předsedy Úřadu dostatečným důvodem k zamítnutí přihlášky na základě uvedeného ustanovení. Předseda Úřadu uzavřel, že smyslu a účelu institutu ochranné známky by nepochybně odporovalo, aby bylo ke komerčnímu využití monopolizováno označení obsahující názvy, včetně těch neformálních, státních institucí a jejich složek.
9. K související námitce týkající se rozsahu zamítnutí přihlašovaného seznamu výrobků a služeb předseda Úřadu uvedl, že pokud Úřad dospěje k závěru, že přihlašované označení spadá pod výluky uvedenou v § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb., zamítnutí přihlášky se děje ve vztahu ke všem výrobkům a službám.
10. Předseda Úřadu v tomto směru uzavřel, že protože přihlašované označení může být pojímáno jako neformální název jednoho z útvarů Policie ČR s oficiálním názvem „Služba

kriminální policie a vyšetřování“, představoval by jeho zápis do rejstříku ochranných známek rozpor s dobrými mravy nebo veřejným pořádkem dle § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb., a to pro všechny přihlašované výrobky a služby.

11. K námitce, kterou žalobce požadoval, aby bylo přihlašovaného označení posuzováno shodně, jako přihlášky dnes již zapsaných ochranných známek č. 331151 a č. 331153 ve znění „Kriminálka Smíchov“, č. 304776 ve znění „Policie Modrava“ a č. 301230 ve znění „Kriminálka Anděl“, předseda Úřadu uvedl, že přes velmi podobnou koncepci neexistuje právní nárok na stejné posuzování v případě, kdy Úřad ohledně zápisné způsobilosti zcela reviduje svůj názor, jako je tomu u předmětného označení. Zdůraznil, že Úřad má v současné době ve věci zápisné způsobilosti posuzovaného označení opačné stanovisko, a proto od svého původního přístupu odstoupil. Trval na shora uvedených závěrech a byl přesvědčen, že takový postup nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Správní rozhodování podle předsedy Úřadu má být sice konstantní, nemůže však být neměnné, jinak by vylučovalo vlastní vývoj. Proto může Úřad podle předsedy Úřadu přehodnotit své původní nahlížení na označení svou koncepcí podobná předmětnému označení. Podle předsedy Úřadu se nelze účinně dovolávat zásady legitimního očekávání, neboť přehodnocení původního názoru, pokud je řádně zdůvodněno, nelze považovat ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), za nedůvodný rozdíl.

III. Žaloba

12. Žalobce v podané žalobě rekapituloval obsah námitek vznesených v rozkladu a uvedl, že se žalovaný nevypořádal řádně ani s jednou z nich, přičemž za podstatné považuje námítky uvedené pod bodem 1, 2, 3 a 8 rozkladu, tj. námítky poukazující na to, že nejde o název shodný ani podobný žádnému názvu orgánu veřejné moci, že nebylo nijak prokázáno, že jde o neformální název konkrétního orgánu veřejné moci, že nebylo odůvodněno ani vysvětleno, proč by měl být zápis neformálního názvu orgánu veřejné moci v rozporu s veřejným pořádkem, resp. námítky poukazující na existující rozhodovací praxi Úřadu ve věci typově podobných, až obdobných případů žalobcem označených ochranných známek.
13. Žalobce namítl, že žalovaný zdůvodňuje, jak dospěl k závěru, že jde o neoficiální název konkrétního orgánu státní moci, tyto své úvahy však nedoplnil žádným důkazem o tom, že by znění ochranné známky skutečně bylo jako neformální název užíváno. Žalovaný podle žalobce v zásadě tvrdí, že tak užíváno „může“ být, doklad o tom, že by v konkrétní lokalitě byl takový název vžit, však podle žalobce absentuje. Na jiném místě v této souvislosti opětovně zdůraznil, že tvrzení, že jde o vžitý název existující instituce, není žalovaným nijak doloženo. Pokud žalovaný doznává, že přihlašované označení pouze může být pojímáno jako neformální název, jde podle přesvědčení žalobce jen o subjektivní názor, nikoli kvalifikované hodnocení skutkového stavu.
14. Podle žalobce je dále nesporné, že přihlašované označení není v rozporu se základními hodnotami civilizované společnosti – ty podle žalobce nepochybně spočívají v jiných věcech, než které by mohlo postihnout slovní spojení navrhované k zápisu. Žalobce přitom zdůraznil, že přihlašované označení nevyužívá známá jména osobností, ani názvy veřejných institucí či státních orgánů. Žalovaný podle žalobce vybočil nepřiměřeně extenzivní interpretací ze svých pravomocí. Přihlašované označení obsahuje nevulgární hovorový výraz, který se podle žalobce nikdy nestane oficiálním názvem žádného orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

státní správy. Zápisem přihlašovaného označení by podle žalobce nedošlo k „monopolizaci“ označení obsahujícího název státní instituce. Zdůraznil, že zákon o nezpůsobilosti neformálních názvů k zápisu nehovoří.

15. Žalobce v této souvislosti dále namítl, že žalovaným nebylo srozumitelně vysvětleno, jakým způsobem by přihlašované označení ohrozilo veřejný pořádek. Doplnil, že samotné uvedení definice tohoto pojmu nelze považovat za vysvětlení.
16. Žalovaný se pak podle žalobce nijak nevypořádal s námitkou poukazující na dosavadní rozhodovací praxi Úřadu v obdobných věcech. Žalobce zdůraznil, že je mu známa rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, podle níž zápis konkrétních označení zpravidla nezakládá legitimní očekávání, že bude zapsáno i jiné, podobným způsobem vytvořené, označení. Za podstatné přitom považoval, že žalovaný nezpochybnil, že přihlašované označení má velmi podobnou koncepci a seznam výrobků a služeb, jako žalobcem označené zapsané ochranné známky. V souvislosti s odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu žalobce poukazyval na to, že důvodně měl legitimní očekávání právě s ohledem na skutečnost, že se přihlašované označení žádnou ze svých vnitřních vlastností vůbec neliší od znění zapsaných ochranných známek.
17. Žalobce nesouhlasil se závěrem, že neexistuje právní nárok na stejné posuzování; ten podle žalobce vyplývá přímo z ústavních předpisů a patří mezi základní práva a svobody. Pokud se žalovaný odklonil od dosavadního přístupu, byl podle žalobce povinen oba přístupy porovnat a zhodnotit. Měl podle žalobce srozumitelně a řádně vysvětlit, proč v minulosti zapsal ochrannou známku, která je podle současného názoru v rozporu s veřejným pořádkem. Doplnil, že buď je žalovaný inkohereční v posuzování základních hodnot demokratické společnosti, nebo v nich tápe. Podle žalobce však žalovaný postupoval správně, pokud v minulosti označení např. „Kriminálka Smíchov“ jako rozporné s veřejným pořádkem neposoudil. Postup žalovaného označil žalobce za přepjatě formalistický a podceňující vnímání veřejnosti a závažnost a intenzitu pojmu „veřejný pořádek“. Podle žalobce není pochyb o tom, že veřejnost nebude považovat výrobky a služby chráněné přihlašovaným označením za poskytované některou z represivních složek státu, a že veřejný pořádek nemůže být navrhovaným zněním ochranné známky ohrožen.
18. Žalobce uzavřel, že ze všech uvedených důvodů je Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, zasahuje do jeho subjektivních práv a zakládá nedůvodnou nerovnováhu v rozhodování obdobných případů.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1. 7. 2016 k námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, resp. na nikoli řádné vypořádání všech námitek vznesených v rozkladu, uvedl, že se na 15 stranách odůvodnění Napadeného rozhodnutí se všemi námitkami velmi podrobně zabýval, přičemž přisvědčil správnímu orgánu prvního stupně ohledně výkladu pojmu veřejný pořádek a souhlasil i s hodnocením přihlašovaného označení. V tomto směru citoval ze str. 11 Napadeného rozhodnutí s tím, že na uvedených závěrech trvá.
20. K námitkám poukazujícím na vybočení z pravomoci nepřiměřeně extenzivní interpretací, na absenci vysvětlení, jakým způsobem by navrhované znění ochranné známky ohrozilo veřejný pořádek, na nedoložení závěru o vžitém názvu existující instituce, resp. na to, že zákon o nezpůsobilosti neformálních názvů k zápisu nehovoří, žalovaný konstatoval, že

obecným zájmem, na kterém je založen absolutní důvod pro zamítnutí stanovený v § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb., je zabránit zápisu označení, která by při jejich užívání u veřejnosti složené ze spotřebitelů výrobků nebo služeb, které označuje, narušovala veřejný pořádek nebo dobré mravy. Existence tohoto absolutního důvodu pro zamítnutí musí být podle žalovaného vždy posuzována s ohledem na vnímání průměrného spotřebitele výrobků nebo služeb, pro které je zápis požadován. Současně je podle žalovaného třeba přihlídnout ke všem okolnostem, které mohou ovlivnit vnímání relevantní spotřebitelské veřejnosti.

21. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že slovo kriminálka je hovorovým výrazem pro Službu kriminální policie a vyšetřování, která (její útvary) je součástí Policie ČR, má sídlo v Praze, dále v jednotlivých krajských městech i většině větších měst v ČR, přičemž názvy měst, kde tyto útvary sídlí, se objevily v dalších přihláškách slovních ochranných známek žalobce (jedná se o slovní označení Kriminálka Plzeň, Hradec, Brod, Kladno, Kolín, které podle žalovaného ještě více umocňují dojem, že jde o oficiální policejní útvary).
22. Podle žalovaného nelze vyloučit, že spotřebitelé výrobků a služeb označených „KRIMINÁLKA HRADEC“ si je spojí s oficiálním orgánem Policie ČR, kterým je Služba kriminální policie a vyšetřování. Žalovaný doplnil, že *„pouhé slovní označení obsahující obecný výraz kriminálka a název části území nebo dokonce města pro výrobky a služby poskytované soukromým subjektem, zejména pro počítačové programy a software, rozhlasové a televizní programy různé komunikační techniky, služby určené k zábavě nebo k upoutání pozornosti navozuje dojem spojení se Službou kriminální policie a vyšetřování“*. Toto spojení je podle žalovaného *„v rozporu s hlavními cíli a hodnotami práce Policie a v zásadě znevažuje práci příslušníků Policie“*. Posláním Policie ČR a jejích složek, tedy i Služby kriminální policie a vyšetřování není podle žalovaného *„angažování se v poskytování výrobků a služeb z oblasti informatiky, počítačových her, filmové produkce, televizního a radiového vysílání atd. (požadované výrobky a služby ve třídách 9, 38 a 41) ale služba veřejnosti založená na úctě a respektu k lidským právům, jejíž hlavní principy jsou obsaženy v Etickém kodexu policie ČR“*, z něhož žalovaný obsáhle citoval.
23. Žalovaný byl přesvědčen, že není možné poskytovat veřejnoprávní ochranu názvům státních orgánů, byť v hovorové podobě, navíc ve spojení s názvy zeměpisných stran evokujících části území, či dokonce měst, kde tyto útvary působí, pro výrobky a služby poskytované soukromými subjekty. Toto spojení by mohlo být podle žalovaného spotřebiteli vnímáno jako rozpor se zásadami činnosti Policie a tím vnímáno v rozporu s veřejným pořádkem, k jehož ochraně je Policie i s ohledem na znění § 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, určena. Z těchto důvodů měl žalovaný za to, že zápis předmětného označení je v rozporu s § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb.
24. K námitce poukazující na nevypořádání se s námitkami zpochybňujícími odklon od dosavadní rozhodovací praxe Úřadu v obdobných věcech žalovaný konstatoval, že skutečně nezpochybňuje, že dříve zapsané ochranné známky žalobce mají velmi podobnou koncepci a podobný seznam výrobků a služeb. V současné době však žalovaný zastává jiné stanovisko a odstoupil od svého původního přístupu, aniž v tom lze spatřovat porušení zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti správních rozhodnutí. Doplnil, že od zápisu slovní ochranné známky ve znění „Kriminálka Anděl“ dne 22. 10. 2008 do zamítavého rozhodnutí žalovaného uplynulo 8 let, což je doba dostatečně dlouhá na to, aby bylo možno akceptovat změněný náhled žalovaného na posuzování zápisné

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

způsobilosti obdobných ochranných známek a akceptovat odlišný závěr, co se týká absolutních důvodů zápisné nezpůsobilosti. Navíc spojení slova „kriminálka“ a slova „Anděl“ podle žalovaného nenavozuje dojem, že jde o název skutečného policejního útvaru. V tomto případě se proto nelze podle žalovaného dovolávat legitimního očekávání, jako stěžejní zásady správního řízení, přičemž výjimka z této zásady je zcela akceptovatelná. Žalovaný dále uvedl, že kombinovaná ochranná známka ve znění „Kriminálka Smíchov“ s datem práva přednosti ode dne 26. 9. 2012 na rozdíl od pouhých slovních označení neevokuje spojení s Policíí ČR a jejími složkami. Od zápisu slovní i kombinované ochranné známky „Kriminálka Smíchov“ dne 13. 5. 2013 s právem přednosti ode dne 26. 9. 2012 do vydání rozhodnutí o zamítnutí přihlášky přihlašovaného označení pak podle žalovaného uplynuly téměř 3 roky, což je podle názoru žalovaného i v tomto případě doba dostatečně dlouhá, takže nelze hovořit o vybočení z předvídatelnosti a striktně trvat na kontinuitě mezi staršími rozhodnutími žalovaného a Napadeným rozhodnutím.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován). Žalobce přitom nenavrhoval provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným, a které by bylo třeba provést při jednání.
26. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že podle § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb. platí, že *„do rejstříku se nezapíše označení, které je v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy“*.
27. Uvedené ustanovení představuje transpozici úpravy obsažené v právu Evropské unie (původně směrnice č. 89/104/EHS, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách, posléze směrnice č. 2008/95/ES, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách, resp. aktuálně účinná směrnice č. 2015/2436/EU, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách). Současně nelze přehlédnout, že ochrana národních ochranných známek v členských státech Evropské unie existuje souběžně s ochranou známek EU na úrovni Evropské unie, jež je aktuálně upravena nařízením č. 2017/1001, o ochranné známce Evropské unie.
28. Správní soudy přitom ve své rozhodovací praxi přísně vycházejí z eurokonformního výkladu relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva a reflektují účel vymezený v harmonizačních směrniciích, přičemž v nich stanovená pravidla vykládají v souladu s rozhodovací praxí Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“). Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry SDEU interpretující obsahově podobné či shodné instituty upravené v právních předpisech známkového práva EU. Nejinak je tomu i v otázce neurčitých právních pojmů, s nimiž pracuje § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb., které odpovídají pojmům použitým v čl. 3 odst. 1 písm. f) směrnice 2008/95/ES, resp. čl. 4 písm. f) směrnice 2015/2436/EU a v čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení 2017/1001.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

29. Ze shora citovaného ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. plyne, že jedním z důvodů absolutní zápisné nezpůsobilosti označení je i jeho rozpor s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy. Obdobné důvody odmítnutí ochrany ostatně předvídá i úprava v oblasti jiných předmětů duševního, resp. průmyslového vlastnictví (viz např. § 4 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů, či § 8 zákona č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů).
30. Zákon č. 441/2003 Sb. ani relevantní normy práva EU přitom ani jeden z těchto neurčitých právních pojmů nedefinují, nevymezují jeho rozsah a obsah, nestanoví, v jakých konkrétních případech je třeba uzavřít o rozporu označení s uvedenými obecnými kategoriemi, ani neuvádí výčet konkrétních kritérií, podle kterých je třeba při posuzování a hodnocení rozporu s veřejným pořádkem či dobrými mravy postupovat. Z ustálené rozhodovací praxe SDEU naopak plyne, že posouzení těchto otázek závisí na mnoha faktorech, přičemž rozhodnutí musí přísně respektovat individuální specifika konkrétního případu.
31. Posuzování otázky rozporu s veřejným pořádkem či dobrými mravy je pak nadevší pochybnosti otázkou právní, nikoli skutkovou. Výklad pojmu veřejného pořádku či dobrých mravů a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům je věcí výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem správního uvážení. Výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikaci na konkrétní skutkový stav přitom správní soud plně přezkoumává v souladu s § 75 s. ř. s., a to především na půdorysu uplatněných žalobních námitek. S ohledem na dikci předmětné právní normy je zjevné, že postačí naplnění i jen jednoho z dvou zde předvídaných důvodů absolutní zápisné nezpůsobilosti.
32. Smyslem a účelem uvedeného ustanovení vylučujícího z předmětu ochrany průmyslového vlastnictví ta označení, jež jsou v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy, je obdobně jako v jiných případech upravených v § 4 zabránit monopolizaci označení, jejichž zápis by byl v rozporu s veřejným zájmem v širším smyslu. V daném případě má ustanovení § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb. podle přesvědčení soudu především zamezit tomu, aby stát garantoval výhradní právo na užívání označení, jež je obsahově natolik závadné, že mu nelze tento typ ochrany poskytnout. V tomto směru Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 11. 2014, čj. 9 A 243/2011 - 38, publ. pod č. 3224/2015 Sb. NSS uvedl, že „*jak žalovaný správně zdůraznil, vyluka ze zápisu do rejstříku ochranných známek zakotvená v § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách je vylukou veřejnoprávní. Jejím smyslem je zabránit zápisu takových označení, která by mohla narušovat či poškozovat vnímání společenských hodnot, vést ke všeobecné vulgarizaci společnosti a negativně ovlivnit např. i řádný duševní vývoj dětí. To, že se v dnešní liberální společnosti nejen ve veřejně pronášených projevech některých jednotlivců, ale i ve sdělovacích prostředcích či na internetu objevují vulgární výrazy, jejichž užití na veřejnosti je z hlediska obecné slušnosti, veřejného pořádku a dobrých mravů krajně nevhodné, nemůže vést k tomu, aby tyto výrazy získaly veřejnoprávní ochranu zápisem do rejstříku ochranných známek a byly následně svými vlastníky legálně užívány v souladu se základní funkcí ochranných známek k odlišení výrobků nebo služeb vlastníka ochranné známky od výrobků nebo služeb jiných soutěžitelů*“.
33. Zatímco v části týkající se rozporu s dobrými mravy zakládá předmětné ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. důvod absolutní zápisné nezpůsobilosti především ve vztahu k označením

hanlivým, neslušným, nemorálním či pornografickým, za rozporná s veřejným pořádkem, a tedy za rovněž zápisně nezpůsobilá, je třeba považovat taková označení, která budou v rozporu s pravidly, na nichž je třeba v podmínkách demokratického právního státu bezvýhradně trvat, tj. především s principy a zásadami, na nichž je Česká republika jako demokratický právní stát ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky založena.

34. Z pohledu soudu tak v praxi půjde zejména o taková označení, která lze považovat za rozporná s principem rovnosti a zákazu diskriminace a která odporují pojetí lidských práv a základních svobod dle ústavního pořádku ČR. Nejčastěji tak jde např. o názvy a symboly teroristických či zločinných organizací, nacistické znaky, výrazy podněcující či propagující rasismus apod.
35. V širším smyslu by pak pod označení jsoucí v rozporu s veřejným pořádkem bylo možno řadit i označení, jež by v konkrétním případě bylo způsobilé ohrozit veřejný klid či spořádané soužití ve společnosti, či které by nerefletovalo bezpečnostní předpisy či normy sloužící k ochraně tělesné integrity aj.
36. V rozhodovací praxi jsou pak mezi označení spadající pod ustanovení § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb. zařazena i taková označení, která se shodují s názvy státních institucí, orgánů veřejné moci či ústavních činitelů. Doktrína v tomto směru dovozuje, že „z důvodu výhrady veřejného pořádku by se přičily zápisy vyobrazení nebo slovních označení shodných se jmény státních činitelů a dalších osob, které se zasloužily o stát (T. G. Masaryk). Do zmíněné výluky spadají také označení (názvy) státních orgánů (Parlament, NKÚ), zkratky politických stran (ČSSD, ODS) a jiných veřejnoprávních institucí (ČT, ČRo) a v neposlední řadě i státem verifikovaná označení kontrolní, puncovní a další“ (srov. Horáček, R., Biskupová, E., de Korver, Z.: Práva na označení a jejich vymáhání (Zákon o ochranných známkách, Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení, Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví). Komentář. 3. doplněné vydání. Praha: C. H. Beck, 2015).
37. Ve vztahu k označením shodujícím se s názvy veřejných institucí lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, čj. 1 As 55/2008 - 156, kde soud aproboval zamítnutí přihlášky zápisu kombinované ochranné známky ve znění „Česká konsolidační agentura“ mj. i z důvodu rozporu s veřejným pořádkem, neboť v době, kdy bylo o přihlášce rozhodováno, nabyt účinnosti zákon zřizující takto označenou veřejnou instituci, přičemž žalovaný tuto skutečnost nemohl podle správních soudů ignorovat a zapsat do rejstříku označení slovně shodné s institucí, jež byla zřízena zákonem pro určitou specifickou činnost.
38. Městský soud v Praze zdůrazňuje, že podle ustálené rozhodovací praxe SDEU je i v případě hodnocení označení optikou § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb. třeba provádět posouzení známky ve vztahu k nárokovaným výrobkům a službám (srov. bod 27 rozhodnutí Tribunálu ze dne 13. 9. 2005 ve věci T-140/02, *Sportwetten GmbH Gera v. OHIM*).
39. Posouzení je třeba provést s přihlédnutím k relevantnímu okruhu spotřebitelské veřejnosti. Relevantním spotřebitelem zde bude spotřebitel přiměřeně dobře informovaný, všímavý a obezřetný, kterému jsou nárokované výrobky či služby určeny (k širšímu pojetí ve vztahu k označením rozporným s dobrými mravy srov. závěry vyslovené v bodě 18 rozhodnutí Tribunálu ze dne 5. 10. 2011 ve věci T-526/09, *PAKI Logistics v. OHIM* či ve výše označeném rozhodnutí Městského soudu v Praze č. 3224/2015 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

40. Tribunál přitom v minulosti opakovaně judikoval, že pro rozhodnutí o rozporu ochranné známky s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy není podstatné jednání přihlašovatele, resp. vlastníka známky, tento rozpor musí být spatřován ve známce samotné, neboli v jejích vnitřních vlastnostech; zákaz nabízení či propagace dotčených výrobků nehraje roli (srov. body 28 a 29 rozhodnutí Tribunálu ze dne 13. 9. 2005 ve věci *T-140/02, Sportwetten GmbH Gera v. OHIM*).
41. Tribunál současně ve své rozhodovací praxi opakovaně zdůraznil význam zvláštních okolností jednotlivých členských států, které mohou ovlivnit vnímání relevantní veřejnosti nacházející se na území těchto států (srov. rozhodnutí Tribunálu ze dne 20. 9. 2011 ve věci *T-232/10, Couture Tech Ltd. v. OHIM*). Pravidelně přitom zohledňuje především právní normy, jež v konkrétním případě v tom kterém členském státě chrání dotčenou oblast veřejného pořádku (např. trestní či jiné předpisy členského státu).
42. Žalobce v nyní posuzované věci namítal, že je Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nevypořádal s námitkami vznesenými v rozkladu. Žalobce přitom namítal, že za podstatné považuje námitky uvedené pod bodem 1, 2, 3 a 8 rozkladu, tj. námitky poukazující na to, že nejde o název shodný ani podobný žádnému názvu orgánu veřejné moci, že nebylo nijak prokázáno, že jde o neformální název konkrétního orgánu veřejné moci, že nebylo odůvodněno ani vysvětleno, proč by měl být zápis neformálního názvu orgánu veřejné moci v rozporu s veřejným pořádkem, resp. námitky poukazující na existující rozhodovací praxi Úřadu ve věci typově podobných, až obdobných případů žalobcem označených ochranných známek.
43. Městský soud v Praze připomíná, že podle § 68 odst. 3 správního řádu platí, že „*v odůvodnění se uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“.
44. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí judikoval, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou přitom takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74).

45. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, či nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Ústavní soud v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak podle Ústavního soudu nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Evropský soud pro lidská práva a národní soudy přitom konstantně judikují, že právo na obhajobu a právo na přezkoumatelné odůvodnění je imanentní součástí práva na spravedlivý proces.
46. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně a nadevší pochybnost vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvážil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).
47. V daném případě soud musel žalobci přisvědčit, že žalovaný z dále popsanych důvodů zatížil Napadené rozhodnutí tak zásadními nedostatky odůvodnění, že je bylo nutno pro nepřezkoumatelnost zrušit.
48. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí není podle přesvědčení soudu zjevné, z jakých konkrétních důvodů je podle žalovaného přihlašované označení v rozporu s veřejným pořádkem, a to přesto, že absence odůvodnění a vysvětlení toho, proč by měl být zápis neformálního názvu orgánu veřejné moci v rozporu s veřejným pořádkem, byla jádrem argumentace žalobce v řízení o rozkladu.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

49. Soud konstatuje, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí (i odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí) vymezil rozsah a obsah neurčitého právního pojmu veřejný pořádek [ústavní principy obsažené zejména v Listině základních práv a svobod, na nichž musí právní řád s ohledem na zásady společenského uspořádání bezvýhradně trvat (str. 6 Prvostupňového rozhodnutí), resp. jako pravidla nezbytná pro fungování demokratické společnosti a právního státu (str. 14 Napadeného rozhodnutí)]. Na str. 15 Napadeného rozhodnutí pak žalovaný výslovně uvedl, že smyslem dané veřejnoprávní výluky je „zabránit zápisu takových označení, která by mohla např. narušovat či poškozovat vnímání společenských hodnot, ale i jinak narušovat pravidla, na nichž leží právní základy naší společnosti“. Takové obecné vymezení předmětného neurčitého právního pojmu je v souladu se shora uvedenými východisky a nelze mu podle přesvědčení soudu ničeho vytknout.
50. Následně pak žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí specifikoval, že za důvod zamítnutí přihlášky podle § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb. považuje fakt, že byť neformální, ale vžitý název existující státní instituce by neměl být zapsán jako ochranná známka pro soukromý subjekt, zvláště jde-li o instituci, která se podílí na stíhání pachatelů trestné činnosti, tj. na udržování pořádku uvnitř státu (str. 15 třetí odstavec Napadeného rozhodnutí). V tomto směru potom žalovaný uzavřel (str. 15 čtvrtý odstavec), že smyslu a účelu ochranné známky jako takové by nepochybně odporovalo, aby bylo ke komerčnímu využití monopolizováno označení obsahující názvy, včetně neformálních, státních institucí a jejich složek.
51. Podle stanoviska soudu není z odůvodnění Napadeného rozhodnutí zřejmé, jakým konkrétním způsobem zápis označení obsahujícího prvek, odpovídající podle přesvědčení žalovaného hovorovému výrazu pro jednu ze složek Policie ČR (slovy žalovaného), narušuje či poškozuje vnímání společenských hodnot či jinak narušuje pravidla, na kterých leží právní základy naší společnosti. Žalovaný se v tomto rozsahu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí omezil na shora zmíněný paušální závěr a nikterak nepopsal, zda a na základě čeho je přesvědčen, že zahrnutí prvku odpovídající hovorovému výrazu pro jednu ze složek Policie ČR může vést k narušení veřejného pořádku, jak jej sám žalovaný vymezil, tj. k porušení principů obsažených zejména v Listině základních práv a svobod, na nichž musí právní řád s ohledem na zásady společenského uspořádání bezvýhradně trvat.
52. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí totiž není zjevné, zda je touto rozhodnou okolností již samo použití prvku obsahujícího podle žalovaného neformální označení orgánu veřejné moci, nebo zda je rozpor s veřejným pořádkem podle žalovaného založen teprve s přihlédnutím k charakteru a úloze předmětného orgánu veřejné moci, kterým je podle žalovaného mj. udržování pořádku uvnitř státu.
53. Jasno do uvedeného problému žalovaný nevznesl ani svým závěrem uvedeným v poslední větě třetího odstavce na str. 15 Napadeného rozhodnutí, podle kterého „to, že se v dnešní liberální společnosti, i ve sdělovacích prostředcích vč. internetu, objevují tyto výrazy, nemůže vést k tomu, aby získaly veřejnoprávní ochranu zápisem do rejstříku ochranných známek a byly následně svými vlastníky legálně užívány v souladu se základní funkcí ochranných známek k odlišení výrobků nebo služeb vlastníka ochranné známky od výrobků nebo služeb jiných soutěžitelů“. Právě citovaný závěr totiž žalovaný podle přesvědčení soudu bez dalšího recipoval z odůvodnění shora označeného rozsudku zdejšího soudu č. 3224/2015 Sb. NSS; tento závěr se však v daném ohledu týkal vulgárního označení, a proto jeho použití jako

zachycení úvahy odůvodňující podřazení daného skutkového stavu situaci zakládající „porušení pravidel, na nichž leží právní základy naší společnosti“, není přiléhavé.

54. Uvedené nejasnosti pak nerozptýlil ani obsah vyjádření žalovaného k podané žalobě, v němž žalovaný závěr o rozporu s veřejným pořádkem obhajoval poukazem na to, že „*spojení se Službou kriminální policie a vyšetřování...je v rozporu s hlavními cíl[i] a hodnotami práce Policie a v zásadě znevažuje práci příslušníků Policie*“ (str. 3 vyjádření k žalobě), resp. že „*toto spojení by mohlo být spotřebiteli vnímáno jako rozpor s výše uvedenými zásadami Policie a tím vnímáno v rozporu s veřejným pořádkem, k jehož ochraně je určena především Policie*“ (str. 4 vyjádření k žalobě). Obdobně pak není soudu zřejmé, zda a popř. jaký vliv měl na meritorní posouzení provedené Prvostupňovým rozhodnutím a Napadeným rozhodnutím závěr, že posláním Policie ČR a jejích složek není „*angažování se v poskytování výrobků a služeb z oblasti informatiky, počítačových her, filmové produkce, televizního a radiového vysílání atd. (požadované výrobky a služby ve třídách 9, 38 a 41) ale služba veřejnosti založená na úctě a respektu k lidským právům, jejíž hlavní principy jsou obsaženy v Etickém kodexu policie ČR*“, jak vyplývá ze str. 3 vyjádření k žalobě.
55. Z takto vyslovených závěrů, které zůstaly zcela nerozvedeny, není podle soudu seznatelné, zda tedy žalovaný přihlašovanému označení vytýká již zahrnutí prvku obsahujícího podle něho vžité neformální označení složky Policie ČR s tím, že již to je samo o sobě podle žalovaného bez dalšího nepřipustné, nebo zda je podstatou jeho závěru o rozporu s veřejným pořádkem žalovaným identifikované nebezpečí, že si relevantní spotřebitelská veřejnost spojí takto označené nárokové výrobky a služby s tímto orgánem veřejné moci, což by podle žalovaného mělo vést ke „znevážení“ práce příslušníků tohoto bezpečnostního sboru. Závěr o možném difamačním efektu přitom žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nijak nerozvedl a neodůvodnil, nadto aby tak učinil ve vztahu ke konkrétním nárokováným výrobkům a službám. Pokud pak žalovaný postavil svou argumentaci mj. na úvaze, že si spotřebitelská veřejnost spojí výrobky či služby označené přihlašovaným označením s bezpečnostním sborem, není z Napadeného rozhodnutí zřejmé, zda tím případně nezamýšlel vyslovit závěr o naplnění jiného důvodu absolutní zápisné nezpůsobilosti (§ 4 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb.).
56. Kromě toho pak Napadené rozhodnutí trpí zásadní vadou v tom ohledu, že z něj není zřejmé ani to, zda žalovaný skutečně přihlašované označení posuzoval ve vztahu k seznamu nárokových výrobků a služeb. Soud nepřehlédl, že žalovaný v reakci na námítku žalobce uvedenou v rozkladu na str. 12 Napadeného rozhodnutí uzavřel, že ze seznamu nárokových výrobků a služeb je patrné, že žalobce si dané označení „*pro seriály vůbec nepřihlašuje*“, aby však vzápětí uvedl, že „*je...možné ji podřadit pod některý nadřazený pojem obsažený ve třídě 41...*“, přičemž „*jinak je však přihlašované označení nárokováno pro celou řadu výrobků a služeb, které s televizními seriály nesouvisejí vůbec..., nebo souvisejí jen nepřímo...*“.
57. Z právě uvedené části odůvodnění Napadeného rozhodnutí tak není seznatelné, zda žalovaný dostal požadavku akcentovanému shora označenou rozhodovací praxí Tribunálu, a posouzení přihlašovaného označení provedl ve vztahu k nárokováným výrobkům a službám (srov. bod 27 rozhodnutí Tribunálu ze dne 13. 9. 2005 ve věci T-140/02, *Sportwetten GmbH Gera v. OHIM*). Uvedené vyjádření žalovaného je navíc zjevně vnitřně rozporné, neboť s ohledem na vymezení seznamu nárokových výrobků a služeb v přihlášce předmětné ochranné známky nelze rozumně pochybovat o tom, že bylo přihlašované označení mj. i pro seriály žalobcem skutečně přihlašováno. Sám žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

ostatně svůj zjevně chybný závěr o tom, že si žalobce označení pro seriály nepřihlásil, následně shora uvedeným způsobem poněkud nesrozumitelně relativizoval.

58. Předmětný nedostatek odůvodnění Napadeného rozhodnutí je o to závažnější, že podstatou argumentace žalobce uvedené v rozkladu a převzaté v žalobě jsou především námitky poukazující na to, že předmětné označení je přihlašováno (především) pro televizní seriály, přičemž slovní prvek „kriminálka“ bude s ohledem na právě uvedené podle žalobce spotřebitelskou veřejností chápán spíše jako označení seriálu vystihující jeho obsahovou náplň, tj. pořad s kriminální zápletkou. Podstata této argumentace žalobce v rozkladu přitom zůstala podle přesvědčení soudu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rovněž nevypořádána, když se žalovaným uvedené závěry s argumentací žalobce zcela mýlí. Pokud tedy sám žalovaný na str. 3 vyjádření k žalobě akcentuje, že existence daného důvodu absolutní zápisné nezpůsobilosti musí být vždy posuzována s ohledem na vnímání průměrného spotřebitele výrobků nebo služeb, pro které je zápis požadován, přičemž je třeba přihlídnout ke všem okolnostem, které mohou ovlivnit vnímání relevantní spotřebitelské veřejnosti, není z odůvodnění Napadeného rozhodnutí zřejmé, že by žalovaný tomuto požadavku dostál.
59. V této souvislosti soud nad rámec uvedeného doplňuje, že odepření zápisu označení z důvodu jeho rozporu s veřejným pořádkem by mělo být se zřetelem k obecným principům interpretace a aplikace práva (restriktivní výklad výjimky z pravidla) vyhrazeno situacím, kdy bude dán zřejmý rozpor se standardy, na nichž je nutno v demokratickém právním státě trvat. Jakkoli je třeba souhlasit s tím, že snaha o monopolizaci práv na užívání oficiálních označení orgánů veřejné moci k soukromým zájmům by do takové množiny případů spadala, je nutno důsledně zkoumat, nakolik lze z obdobných důvodů odpírat registraci označení obsahujícího prvek, který podle žalovaného odpovídá spíše hovorovému, byť alespoň do jisté míry vžitému označení jedné ze složek bezpečnostního sboru. Rovněž je dle soudu v takovém případě, jako je půdorys nyní posuzované věci, nutno zkoumat, zda v dané situaci odepřením registrace není nepřipustně zasahováno např. do svobody uměleckého vyjádření, a to i s ohledem na nárokový seznam výrobků a služeb. Shora označené pasáže odůvodnění Napadeného rozhodnutí však soudu prostor pro přezkoumání úvahy žalovaného neposkytují, neboť z nich ze shora popsanych důvodů není zřejmé, zda a případně jak žalovaný na tyto okolnosti při formulování svých meritorních závěrů nahlížel.
60. Způsobem odpovídajícím shora popsaným standardům pak podle závěru soudu nebyl vypořádán ani okruh těch v rozkladu uvedených námitek, jimiž žalobce poukazoval na nedostatečné odůvodnění odklonu od dosavadní rozhodovací praxe žalovaného ve věci obdobných označení.
61. V této souvislosti soud připomíná, že žalobce již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně poukazoval na skutečnost, že žalovaný vyhověl přihláškám ochranných známek č. 331151 a č. 331153 ve znění „Kriminálka Smíchov“ a č. 304776 ve znění „Policie Modrava“ s tím, že ačkoli jsou tyto známky zapsány pro téměř shodný seznam výrobků a služeb a rovněž by mohly být vykládány jako hovorová označení orgánů státní moci, žalovaný u nich rozpor s veřejným pořádkem neshledal. Obdobně pak žalobce argumentoval v podaném rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí a namítal nedostatečné zdůvodnění provedeného odklonu od posouzení typově podobných až obdobných případů, poukazujíc navíc na ochrannou známku č. 301230 ve znění „Kriminálka Anděl“.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

62. Žalovaný se však v odůvodnění Napadeného rozhodnutí omezil *de facto* toliko na paušální závěr o tom, že byl ke změně právního názoru oprávněn, přičemž byl přesvědčen, že přehodnocením svého původního nahlížení na označení svou koncepcí i seznamem výrobků a služeb velmi podobná tomu přihlašovanému nezatíží své rozhodnutí nezákonností či porušením zásady předvídané v § 2 odst. 4 správního řádu. Učinil tak přesto, že současně výslovně připustil, že předmětná namítaná označení mají s přihlašovaným označením velmi podobnou koncepci i seznamy výrobků a služeb.
63. Soud zdůrazňuje, že pokud se chtěl žalovaný rozhodnutím v nyní posuzované věci odchýlit od své dřívější rozhodovací praxe, na kterou žalobce ve správním řízení opakovaně poukazoval, mohl tak s ohledem na obdobnou koncepci těchto označení učinit toliko tím, že přezkoumatelným způsobem, vyhovujícím shora shrnutým judikatorním standardům, vysvětlí důvody, pro které tato dříve přihlášená označení registroval, a především pro které u nich s ohledem na tehdejší způsob výkladu nedovodil rozpor s veřejným pořádkem. Takto popsany interpretací a aplikační přístup k předmětným označením pak měl žalovaný důsledně porovnat s nyní zastávaným přístupem a popsat, v jakém konkrétním ohledu své dříve zastávané závěry přehodnotil a především z jakých konkrétních důvodů tak učinil.
64. Žalovaný tak ale při vydání Napadeného rozhodnutí nepostupoval a omezil se na poznámky o nikoli neměnné rozhodovací praxi a na absenci nároku na stejné posouzení v případě, kdy správní orgán zcela reviduje svůj názor, jako tomu bylo u přihlašovaného označení.
65. Městský soud v Praze v tomto ohledu nepřehlédl, že žalovaný v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, čj. 9 As 22/2015 - 29, s tím, že v daném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„každé přihlašované označení je nutné posuzovat vždy přísně individuálně. Významný vliv na výsledek mohou mít i drobné rozdíly. Zápis konkrétních označení do rejstříku ochranných známek zpravidla nezakládá legitimní očekávání, že bude zapsáno i jiné označení (i pokud by takovéto označení bylo vytvořeno obdobným způsobem jako zapsaná označení)“*.
66. V tomto ohledu považuje soud za potřebné zdůraznit, že v daném rozsudku Nejvyšší správní soud nikterak nerevidoval svou ustálenou rozhodovací praxi k zásadě materiální rovnosti ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu a z ní plynoucímu požadavku ochrany legitimního očekávání. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí reflektoval závěry vyslovené ve svém rozhodnutí ze dne 12. 3. 2015, čj. 10 As 100/2014 - 120, v němž jednoznačně akcentoval potřebu individuálního posouzení s tím, že při rozhodování hraje roli řada konkrétních skutkových okolností daného případu, které musí být brány v úvahu, přičemž významnou roli mající vliv na výsledek řízení mohou hrát i drobné rozdíly. Zdůraznil, že je nutno vždy zkoumat to, zda případy, jež měly určitou správní praxi založit, jsou vůči posuzované věci z hlediska pravidla založeného správní praxí typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení uvedené zásady respektování správní praxe v obdobných případech vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu podle Nejvyššího správního soudu v zásadě vyloučeno.
67. Městský soud v Praze nijak nezpochybňuje v těchto rozhodnutích popsaná východiska a sdílí přesvědčení o potřebě individuálního posuzování a zohlednění konkrétních okolností případu. Zcela souhlasí s tím (a ve své rozhodovací praxi tak sám postupuje), že odlišné

posouzení může být dáno i jen drobnými rozdíly ve skutkovém základu jednotlivých případů, tedy především i jen drobnými rozdíly v označeních, popř. seznamech výrobků či služeb.

68. Městský soud v Praze nicméně podotýká, že o takový případ se v posuzované věci nejedná. Žalovaný ostatně sám v souladu s dříve uvedeným sám přiznal, že žalobcem namítaná označení mají s přihlašovaným označením velmi podobnou koncepci i seznamy výrobků a služeb, aniž by přezkoumatelným způsobem popsal a v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zachytil význam a vliv případně identifikovaných drobných rozdílů. Právě v tomto ohledu ostatně Nejvyšší správní soud v žalovaném odkazovaném rozhodnutí výslovně použil pojmu „zpravidla“, na což žalobce správně upozornil.
69. Soud tedy přisvědčil žalobci, že žalovaný nepostupoval v souladu s východisky plynoucími z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, na kterou sám poukazoval, naopak bez dalšího paušálně uzavřel o absenci nároku na shodné právní posouzení a o přípustnosti změny právního názoru i ve vztahu obdobně koncipovanému označení, aniž by však dostal shora popsaným požadavkům akcentujícím na jedné straně důslednou identifikaci případných i jen drobných rozdílů mezi označeními a jejich reflexi, a na straně druhé potvrzujícím ustálený přístup k legitimnímu očekávání vzniklému ustálenou správní praxí správního orgánu v typově obdobných případech, kde žádné takové relevantní rozdíly ve skutkovém základu identifikovány nejsou.
70. Závěry žalovaného vyslovené k námitce uvedené žalobcem pod bodem č. 8 rozkladu se tedy zjevně mýlí s podstatou argumentace žalobce, nevyhovují shora popsaným judikatorním mantinelům, a Napadené rozhodnutí je tak proto i v tomto ohledu zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
71. Lze shrnout, že z odůvodnění Napadeného rozhodnutí tedy není zjevné, z jakých konkrétních důvodů je podle žalovaného přihlašované označení v rozporu s veřejným pořádkem s přihlédnutím k tomu, jak byl tento pojem žalovaným vymezen, tj. jak konkrétně by registrace přihlašovaného označení „narušila či poškozovala vnímání společenských hodnot, či jinak narušila pravidla, na nichž leží právní základy naší společnosti“, resp. jakým způsobem by mělo akceptací přihlášky dojít k porušení základních principů, na jejichž dodržování je třeba v demokratickém právním státě bezvýhradně trvat. Z odůvodnění není seznatelné ani to, zda žalovaný přihlašovanému označení vytýká již zahrnutí slovního prvku „kriminálka“ coby vžitého hovorového označení orgánu veřejné moci bez dalšího, či zda důvod zápisné nezpůsobilosti spatřuje teprve s přihlédnutím k charakteru a úloze předmětného orgánu veřejné moci, kterým je podle žalovaného mj. udržování pořádku uvnitř státu. Obdobně pak není z výše vyložených důvodů z odůvodnění Napadeného rozhodnutí zjevné, zda žalovaný označení vytýká již zahrnutí prvku obsahujícího podle něho vžité neformální označení složky Policie ČR s tím, že již to je samo o sobě podle něho bez dalšího nepřípustné, nebo zda je podstatou jeho závěru o rozporu s veřejným pořádkem žalovaným identifikované nebezpečí, že si relevantní spotřebitelská veřejnost spojí takto označené nárokové výrobky a služby s tímto orgánem veřejné moci, což by podle žalovaného mělo vést ke „znevážení“ práce příslušníků tohoto bezpečnostního sboru. Pokud pak žalovaný argumentuje možností znevážení příslušníků Policie ČR, postrádá odůvodnění Napadeného rozhodnutí v tomto směru jakékoli konkrétní úvahy. Není z něj nade vší pochybnost seznatelné, zda žalovaný posouzení přihlašovaného označení provedl ve vztahu k nárokováným výrobkům a službám; žalovaný se přitom nevypořádal ani

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

s podstatou argumentace žalobce poukazující na specifické vnímání klíčového slovního prvku relevantní spotřebitelskou veřejností v souvislosti s nárokovánými výrobky a službami. Konečně nelze za dostatečné považovat ani odůvodnění odklonu od dosavadní správní praxe žalovaného za situace, kdy sám žalovaný připustil, že žalobcem namítaná označení mají s přihlašovaným označením velmi podobnou koncepci, přičemž v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nepoukázal na relevantní rozdíly, které by případně byly s to odlišné posouzení legitimizovat.

72. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. V dalším řízení zohlední žalovaný závěry vyslovené výše v bodech 48 – 71 odůvodnění tohoto rozsudku a odstraní vytýkané nedostatky odůvodnění meritorního závěru, dle něhož je přihlašované označení v rozporu s veřejným pořádkem, jak byly shora podrobně popsány. Pro případ, že na svých meritorních závěrech setrvá, pak žalovaný především odůvodní způsobem odpovídajícím shora popsaným mantinelům odklon od své dosavadní správní praxe k žalobcem namítaným označením, která jsou dle žalovaného velmi podobná přihlašovanému označení.
73. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
74. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsí žaloby) a režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a 21% DPH ve výši 1 428 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. srpna 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu